

A rendszerváltók gyermekei

Az első Mindszentkálai Művésztelep kiállítása

Pegazus, Szentbékállai, 2015. VIII. 20-tól

EGED DALMA

Augusztus 20-án nyitott meg a Szentbékállai Pegazusban a Kunszt Alapítvány által szervezett, első Mindszentkálai alkotóhét és művésztelep kiállítása, melyen négy képzőművész – Mezei Ildikó grafikus és porcelánművész, Horváth Roland festőművész, Vágó Szabolcs festőművész és intermédia alkotó és Babos Zsili Bertalan tervezőgrafikus és festőművész – munkái voltak láthatóak.

A kiállítást megelőző egyhetes művésztelep programja a közvetlenül a rendszerváltás előtti és az azt követő átmeneti, bizonytalan légkört idézte fel a gyermekkori emlékeken keresztül. Újraéledt az egyre „kellemesedő”, bizakodó közhangulat és az X éves terveken túllépő időszak kettőssége, valamint számot vetettek azzal, hogy a fiatal művészek generációja miként fogadta a hirtelen jött szabadságból adódó terheket és lehetőségeket. Mivel a kiállító művészek mindegyike a 80-as, 90-es években élte gyermekkorát, munkáik jól tükrözik azokat az ellentmondásos reakciókat, amelyekkel egy gyerek szembesül, amikor az egyik napról a másikra túl kell

VÁGÓ SZABOLCS:

Kársány, 2006,
vegyes technika

MEZEI ILDIKÓ:

Magház / Fiú maggal / Mag
lánnyal, 2016

lépnie az addigi szabályokon és normákon. Vágó Szabolcs *Kársány* című vászna idézi fel legsötétebben ezt az átmeneti miliót: az erősen tagolt, hideg formákból álló kép közepén egy gyermek alakja látható, aki feltűnően semmilyen kapcsolatban nem áll a kép többi részével, és az elmosódott, lefolyó festékréteg alatt felfedezhető, funkcióatlanul lógó csipeszek is a talajvesztettséget, a várakozást tükrözik.

Ezzel szemben Horváth Roland festményei sokkal inkább a korszak elégikus-nosztalgikus oldalát mutatják. Képeiről hiányzik az ironia, művei inkább annak az alsós diáknak a zavarát tükrözik, aki próbálja megérteni, mi változott,

hirtelen miért nem akarják, hogy úttörődalokat énekeljen, hogy többé miért nem kell a vörös nyakkendőhöz méltóan viselkednie. A szirupos színfoltokból megkülönböztetés nélkül tűnnek fel jelképek és játékos formák, de látszólagos gyermeki naivitást tükröz az a mód is, ahogy a vásznon olvasható jelmondatok esetében a művész sokkal több figyelmet fordít gyöngybetűire, mint arra, hogy mit kell helyesen szótagolva leírnia: a szocializmus építésére buzdító mondatokat vagy egy anyák napi köszöntést.

A jelszavak, a játékok és a gyermekkor tipikus jelenségeinek keveredéséből indult ki Mezei Ildikó és Babos Zsili Bertalan is. Bakos olyan régi, megkopott építőkockákból, műanyagdarabokból, képkeretreszekből vagy porszívócsövekből rakott össze „portrészobrokat”, amelyek színükben és hangulatukban külön-külön is a 90-es éveket idézték. Mezei Ildikó a kelet-európai blokk otthonainak állandó látványelemét, a porcelánippeket gondolta tovább. A porcelánok szereplői a kor dekorációs irányelveihez híven kisállatokkal játszó hózentrógeres fiúk, cipőjüket kötő kislányok, rózsák és bohócfigurák, viszont a visszavonhatatlan törés már látható ezeken az idilli jeleneteken. Mezei stigmatizált nippjei egyszerre jelzik a bizakodást egy igazán komfortosnak vélt korban, és egy egész generáció tanácstalanságát: a művek porcelánnyulai és -gidái áldozati állatként vannak jelen, a fiúcska fejéből ragályok nőnek ki, az ifjú anya arcát pedig bugyrok takarják el.